

WAHRHEIT MACHT FREI

Littelen for

TV-1 i Sverige sendte forleden kveld et program med ovennevnte tittel. Det gikk på luften også påfølgende dag. I flere dager på rad var det forhåndsannonsert med anbefalinger til seerne siden det skulle handle om nynazisme. NRK fjernsyn Antenne Ti sendte et lengre utdrag av programmet den 24.9.1991 med kommentarer av Jo Benkow. 100707

For å belyse emnet hadde produsenten infiltrert et nynazistisk miljø og tatt opp 110 timer videofilm som var kuttet ned til mindre enn en times program. Det var i farten umulig å avgjøre om programmet var ekte i den forstand at det dreiet seg om genuine opptak. Om scener var arrangert, om kryssklipping og lydfusk hadde funnet sted får stå som et ubesvart spørsmål. En film som tok sikte på å gi korrekt og saklig informasjon var det imidlertid ikke. Det var en ren antinazistisk propaganda-film. Tysk og østerriksk fjernsyn, som står under konstant press fra grupper som ønsker at slike filmer blir sendt, hadde avslått å vise filmen.

Rammen var i hovedsak unge menn som utga seg eller ble utgitt for å være nynazister. De fleste var ikke begunstiget med noe særlig tiltalende utseende og oppførte seg stort sett usympatisk, - de kunne virke aggressive, bøllete, kunnskapsløse og ubalanserte inntil det sinnsvake. Deres opptreden syntes udisiplinert, de sang uvanlig dårlig til tyskere å være, påkledning og frisyre minnet mer om Blitz-miljøet i Oslo enn om tidligere tiders autoritetshugne nasjonal-sosialister. Man fikk se talere som bare kunne oppfattes som misslykkede og groteske kopier av Hitler og Goebbels. Deres budskap var stort sett "Tyskland for tyskere" og "Ausländer h'raus", omtrent som noen sier "Norge for nordmenn". Men de innebefattet også jødene. I begge ender av programmet var det et intervju med en jødisk kvinne som hadde overlevet Auschwitz, og det hele ble avsluttet med en plakett som innprentet seerne om at de nå var advart.

Det kan ikke være til skade for særlig mange om slike programmer sendes. Om nynazisme og nynazister er hva programmet viste så kan ingen få særlige problemer med å distansere seg. Personene, deres fremtreden og merkelige påfunn samt hva de angivelig skal ha utgitt seg for å mene var fri for karismatisk effekt og kan neppe ha appell til andre enn bråkmakere. I så måte er det lite å innvende til de kommentarer som Jo Benkow avslutningsvis knyttet til programmet. Men programmet hadde en betenkelig side: - Man trakk frem navngitte personer og identifiserte dem med de useriøse, bøllete ungdommene og deres adferd. Enhver person som derved ufrivillig har fått sin person vist frem eller sitt navn nevnt må nødvendigvis være skadelidende. Å lage et program om skrullete nynazister alene ville ha liten hensikt for en produsent med hensyn til salg og profitt. Slikt gjør et hvilket som helst TV-selskap minst like godt om ikke bedre med egne medarbeidere. En nærliggende konklusjon må derfor bli at produsenten hadde til hensikt å skade noen.

Hvem var det så som ble fremvist og navngitt? På få undtak nær dreiet det seg om revisjonister.

Revisjonistene har gått i bresjen for å korrigere historiefremstillingen som seierherrene i den annen verdenskrig og andre har stått for. Man har forsøkt å fortie dem, boykotte dem, bruke voldelige midler uten at det har nyttet. Resultatene av revisjonistenes granskninger og forskning har piplet og pipler uopphørlig frem. Programmets hensikt må derfor være å skandalisere dem ved å slå dem i hartkorn med vulgære, ureflekterte og brutale nynazister. Dette krever en nærmere omtale av revisjonistene, hva de står for og hva de har utrettet.

*

En revisjonist er ganske enkelt en som reviderer oppfatninger. Han foretar undersøkelser for å kontrollere sannhetsgehalten i historier og forestillinger uansett hvilket emne det kan dreie seg om. Revisjonister har i alminnelighet ingen politisk tilknytning som skal favoriseres, og det er av den grunn galt å identifisere dem som nynazister. Det gjør da også stort sett bare de som motarbeider en revisjon av oppfatningene omkring Holocaust.

Efterhvert er man blitt klar over at ingen mennesker ble gasset i konsentrasjonsleire innenfor Det tredje Rikets grenser. Anklagene om dette har vært utbredt over hele kloden og sannheten har fremdeles ikke nådd frem til alle. Det er revisjonistenes fortjeneste at de faktiske hendelser er blitt klarlagt, blant annet ved å fremskaffe dokumenter som dette:

"MILITÆRPOLITIETS RUNDSKRIV NR. 31/48 DATERT WIEN 1.10.1948.

Den allierte undersøkelseskommissjon har hittil slått fast at ingen mennesker ble drept med giftgass i følgende konsentrasjonsleire: Bergen-Belsen, Buchenwald, Dachau, Flossenbürg, Gross-Rosen, Mauthausen und Nebenlager, Natzweiler, Neuengamme, Niederhagen (Wewelsburg), Ravenbrück, Sachsenhausen, Stutthof, Theresienstadt.

I disse tilfellene kunne det bevises at tilståelser var presset frem ved tortur og at vidneutsagn var uriktige (falsch).

Tidligere ks-fanger som ved forhør forteller om mord med giftgass i konsentrasjonsleirene, især på jøder, skal gjøres kjent med dette undersøkelsesresultatet. Skulle de fortsette å hevde slike påstander blir de å melde til politiet for falske vidneutsagn."

Sterkere kan det neppe sies og heller ikke med mer autoritet. Om graden av den tortur som ble benyttet under Nürnbergtribunalene har den amerikanske senatoren Joseph McCarthy uttalt seg til internasjonal presse den 20.5.1949:

"Jeg har hørt bekreftelser og lest dokumentariske bevis for at de anklagede ble banket opp, misshandlet og fysisk torturert ved bruk av metoder som bare kunne være pønsket ut av syke hjerner. Bl.a. ble de anklagede stilt for skinndomstoler og utsatt for fingerte henrettelser. Alt dette ble utført med den offentlige anklagerens godkjenning for å sikre den psykologiske atmosfære som var nødvendig for å få frem de ønskede tilståelser."

*

Efter dette står nærmest bare Auschwitz tilbake som det sendes ukentlige underholdningsfilmer om og som avisene nærmest daglig henviser til som stedet hvor 4 av de påståtte 6 millioner myrdede jøder skal være massehenrettet med giftgass. Det finnes ingen tekniske bevis for at det skal ha skjedd og det finnes heller ingen ubestridelige vidneutsagn som for øvrig er ferre enn hva som kan telles på en hånd. Alt annet er annen hånds informasjon. Men det er ikke enighet om hva som har skjedd.

Den eneste teknisk-videnskaplige undersøkelse som er foretatt ble utført av den amerikanske gasskammereksperten Fred A. Leuchter i 1988. Han besøkte Auschwitz, Birkenau og Majdanek, foretok undersøkelser og bragte prøver med seg hjem til USA for kjemiske laboratorieundersøkelser. Med dette som grunnlag avga han en rapport på ca 200 sider som har følgende konklusjon:

"Efter å ha undersøkt alt tilgjengelig materiale, og efter å ha inspisert alle relevante steder i Auschwitz, Birkenau og Majdanek er forfatteren kommet til følgende konklusjon: Bevisene er uomtvistelige. Det fantes ingen henrettelsesgasskamre i noen av de undersøkte områder. Det er forfatterens fagmessige oppfatning som ingeniør, at de angivelige gasskamre i de undersøkte områder, hverken den gang eller nå, kunne ha funksjonert som henrettelsesgasskamre eller seriøst bli betraktet som sådanne."

Antagelig for å avkrefte denne rapporten fikk Det rettsmedisinske Institutt i Krakau, Polen, i oppdrag fra Auschwitzmuséet å utføre en tilsvarende undersøkelse. Dette ble gjort og den 24.1.1990 leverte prof. dr. Jan Markowics instituttets rapport til direktør dr. Piper ved Auschwitzmuséet. Resultatet av undersøkelsen ga samme resultat som Leuchters rapport bortsett fra ubetydelige avvik.

*

En norsk statsborger som hadde overlevet, delvis i Auschwitz, fortalte i 1945 at det der var gasset ihjel og kremert 4 millioner mennesker, at håret var klippet av ofrene og sendt til madrassfabrikker, at menneskefett var samlet opp ved kremeringen til fremstilling av såpe, at tannteknikere tok ut gull fra de avdøde tenner og sendte det til Den tyske Riksbank osv. I store trekk ble påstandene gjentatt inntil 1978.

I 1990 sørget ledelsen for Auschwitz-muséet for demontering av tavler som på 19 språk fortalte at 4 millioner mennesker var blitt myrdet der. De som opprettholder påstandene om at gassing har funnet sted i Auschwitz nevner ikke lenger ^{A. S. P.} tall på ~~mer~~ enn rundt en million. Det er ikke funnet antydning til noen fabrikk som har brukt menneskehår eller menneskefett fra Auschwitz i sin produksjon, og heller ikke finnes det bevis for at tannlegegull var havnet i Den tyske Riksbank under krigen.

Har den som fremsatte påstandene dementert eller modifisert dem? Nei. Har Jo Benkow gjort det? Nei. Har journalistene i presse, radio og fjernsyn justert sine tall i overensstemmelse med hva reduseringene i Auschwitz skulle tilsi? Nei. Man fortsetter ubesværet å tale om 6 millioner.

Sveriges TV-1 sendte et diskusjonsprogram ^{om emnet} den 25.9.1991 kl. 2000 som varte en time. Det deltok en programleder og 6 personer satt i panelet. Ingen revisjonist var blant deltagerne. Slik har det vært i 46 år. Programmet hadde tydelig anstrøk av panikk og hysteri. ~~Grunnen var at revisjonistene ikke lot seg fortie lenger hvilket ble sagt med rene ord.~~ En av paneldeltagerne var inne på tanken å skyte revisjonister i kneskålene. Med rene ord ble det sagt at man ikke maktet å fortie dem lenger. ~~8. da~~

Selv en antydning om å skyte folk i kneskålene forteller om et sjeldent brutalt tenkesett eller om desperasjon. Begge dele opptrer gjerne når man ser slutten på gement renkespill.